

IEPURELE ȘI URSOAICA

Pacostea din cuib

SCRISĂ DE
JULIAN GOUGH

ILUSTRATĂ DE
JIM FIELD

STÂNCĂ CELOR
O MIE DE PĂSĂRI

PEŞTERA
URSOAICEI
COPACUL
CIOCĂNITOAREI

ICRESCĂTORIA
DE IEPURI

GROAPA
URIASĂ
CU NISIP

POIANA
CU FLORI

MUNTII TUNETULUI

PĂDUREA
LUPULUI

LAJA CU
TRICELE

INSULA
PINILOR

INSULA
MICĂ

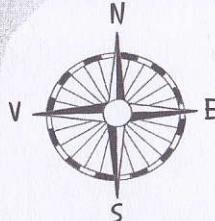
INSULA
MICUȚĂ CU
LICHENI
(O PIATRĂ)

BALTA
BROSCUTELOR

CALEA
SPRE OCEAN

CALEA CĂTRE
MONȘTRI
(DRAGONI!
URIAȘI!
OAMENI!)

CASCADA
FRAIERULUI
SĂLBATIC

Pe când dormea dus în bârlogul
prieteniei sale, Ursoaica, Iepurele fu
trezit de un zgomot INFERNAL.

„Vai de mine! gândi el. Åsta-i
un tunet!”

Deschise ochii. Bârlogul era
luminat ca ziua.

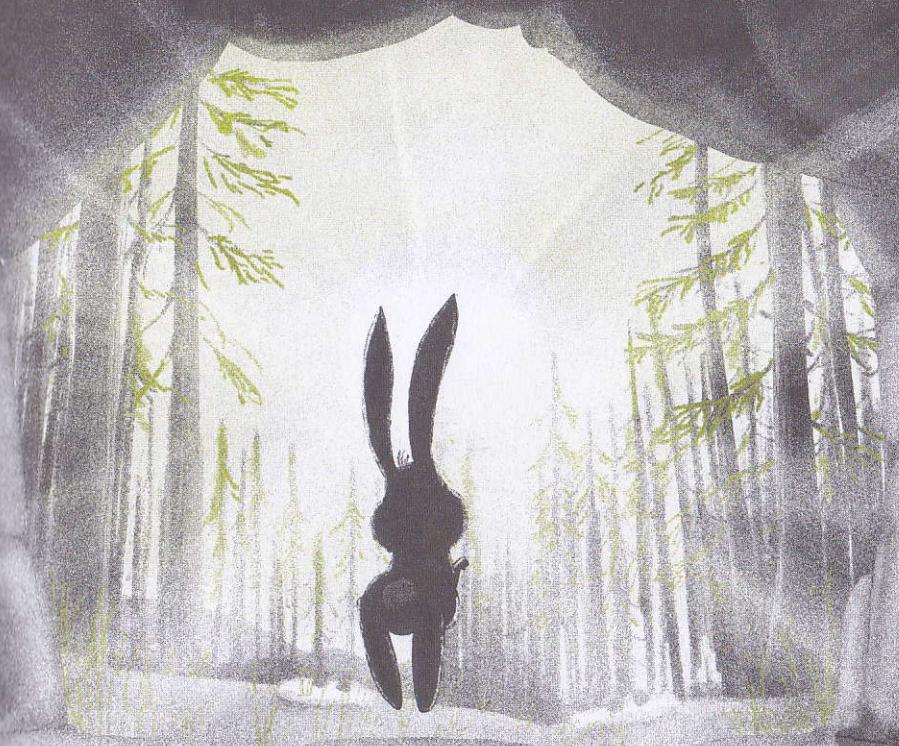
„O, nu! gândi el. Acum fulgeră!”

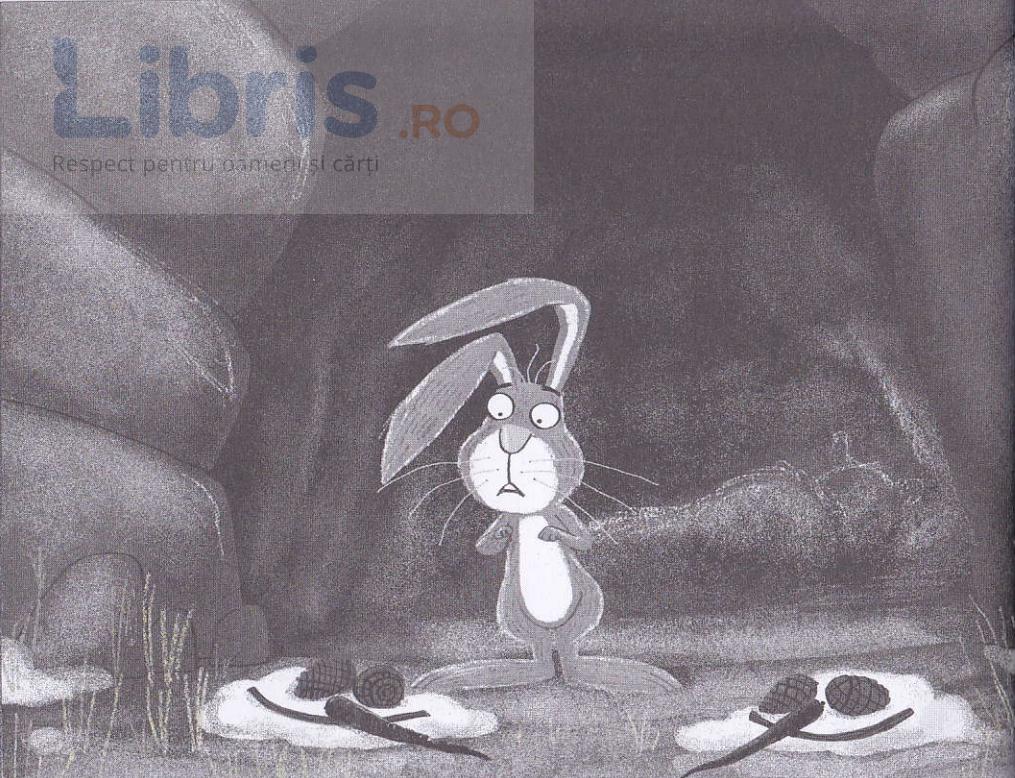
Dar lumina venea de la soare, ale cărui raze pătrundeau în bârlog. Iar zgomotul infernal nu-l făcea nimeni altcineva decât Ursoaica. Ea sforăia FOARTE TARE.

Iepurele încercă să-și acopere urechile cu labele, dar urechile lui erau aşa de mari, că nu le putea acoperi cu labele lui mici.

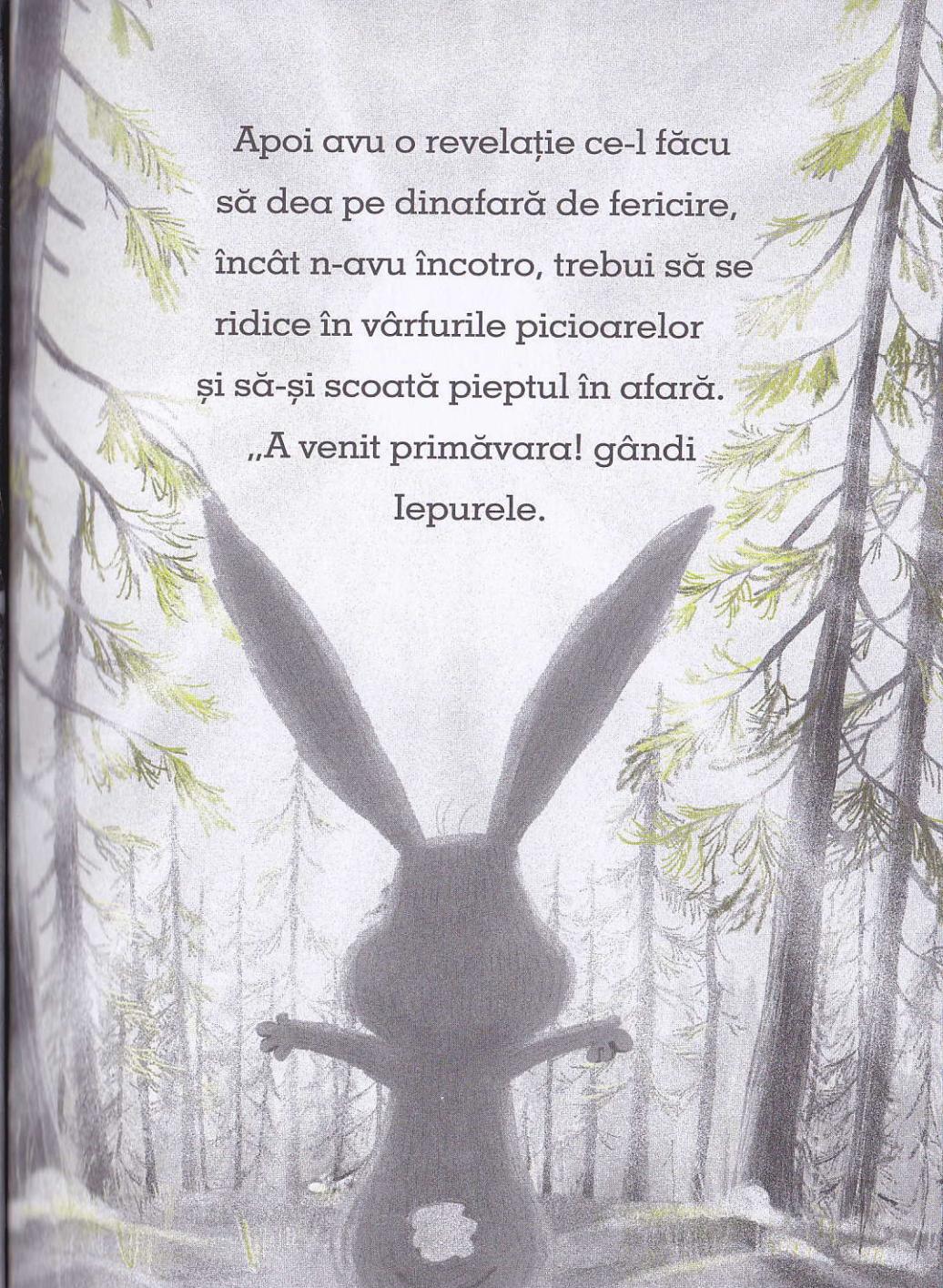
– O, nu mai suport, se tângui Iepurele și sări afară din bârlogul Ursoaicei.

Afară, zăpada se topise și nu mai rămăseseră decât două grămăjoare. Pe fiecare dintre ele se aflau câte două conuri de brad, un băț îndoit și un morcov.

„Oamenii noștri de zăpadă s-au topit”, gândi Iepurele.

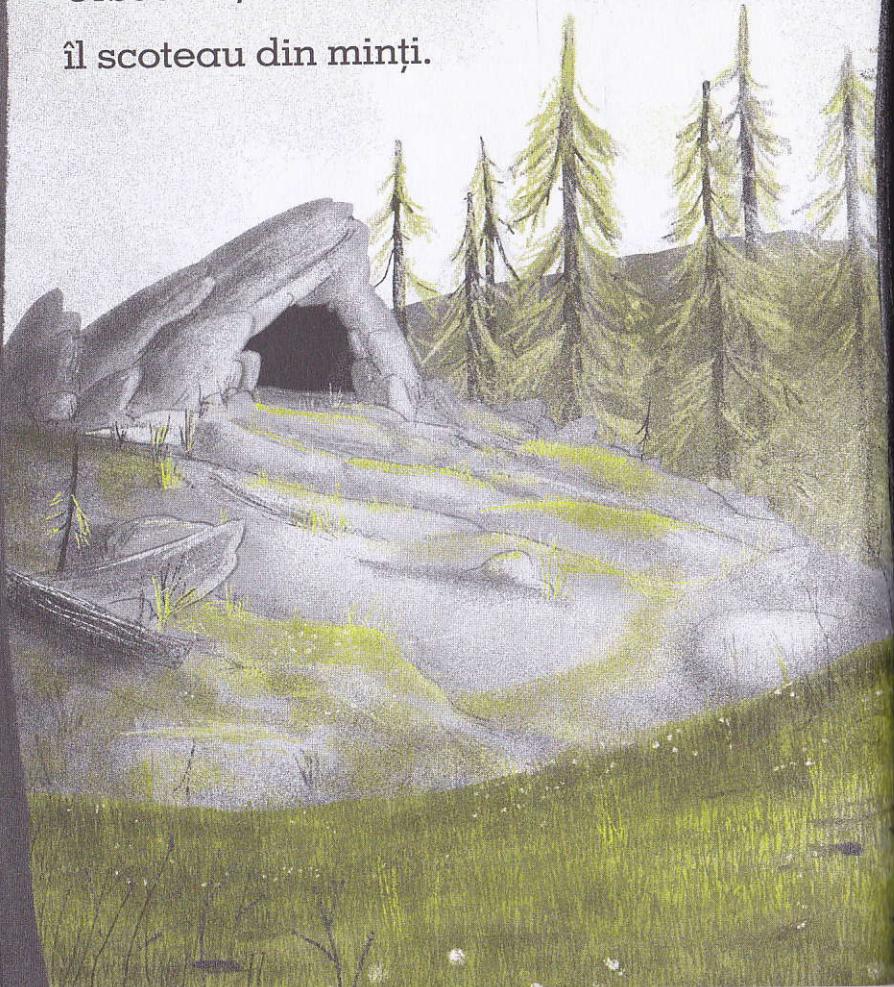

Apoi avu o revelație ce-l făcu să dea pe dinafară de fericire, încât n-avu încotro, trebui să se ridice în vârfurile picioarelor și să-si scoată pieptul în afară.

„A venit primăvara! gândi Iepurele.

În sfârșit!"

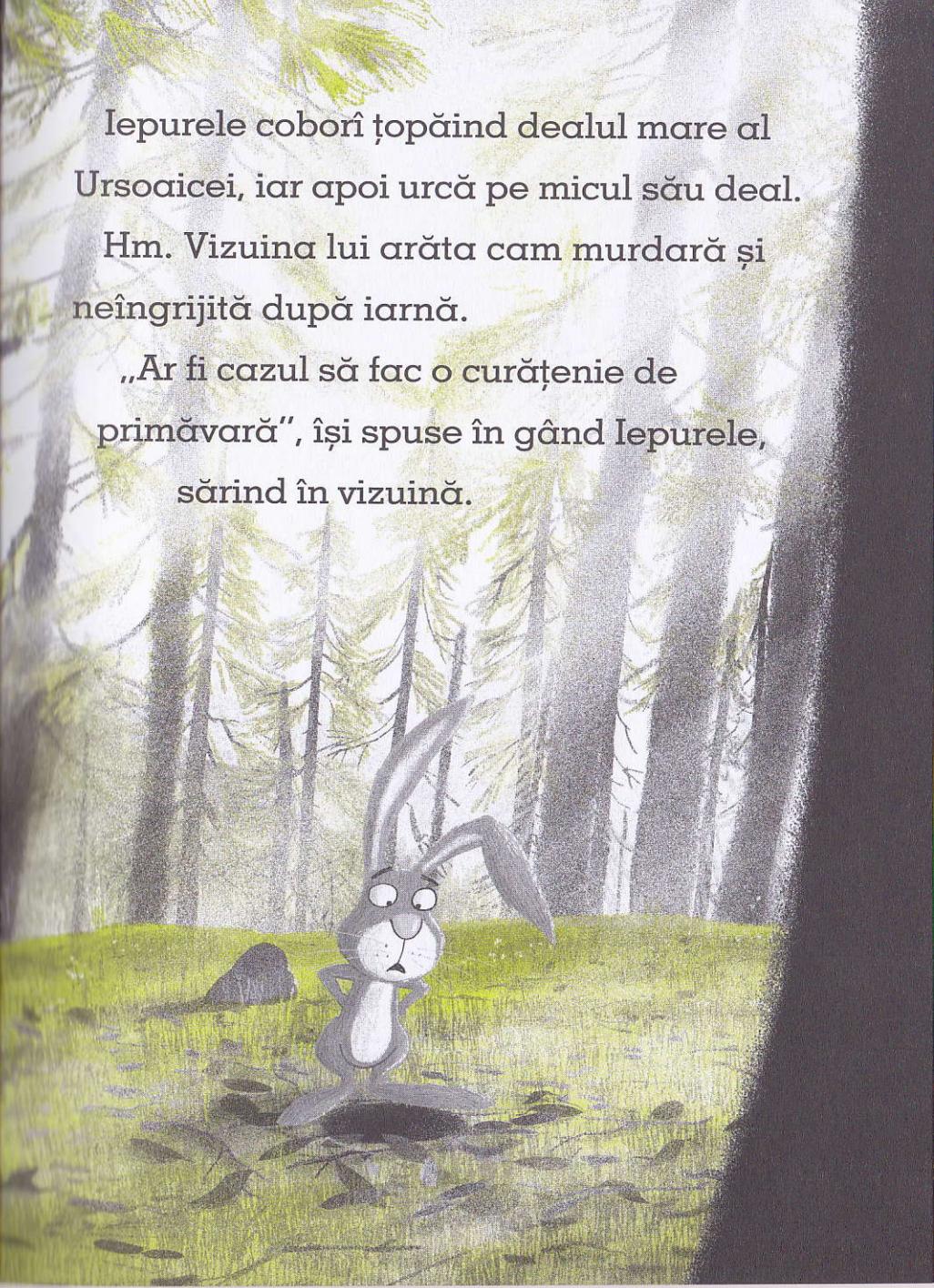
Era timpul să se întoarcă acasă,
la vizuina lui. Petrecuse o iarnă
tihnită alături de prietena lui,
Ursoaica, dar sforăiturile acesteia
îl scoteau din minți.

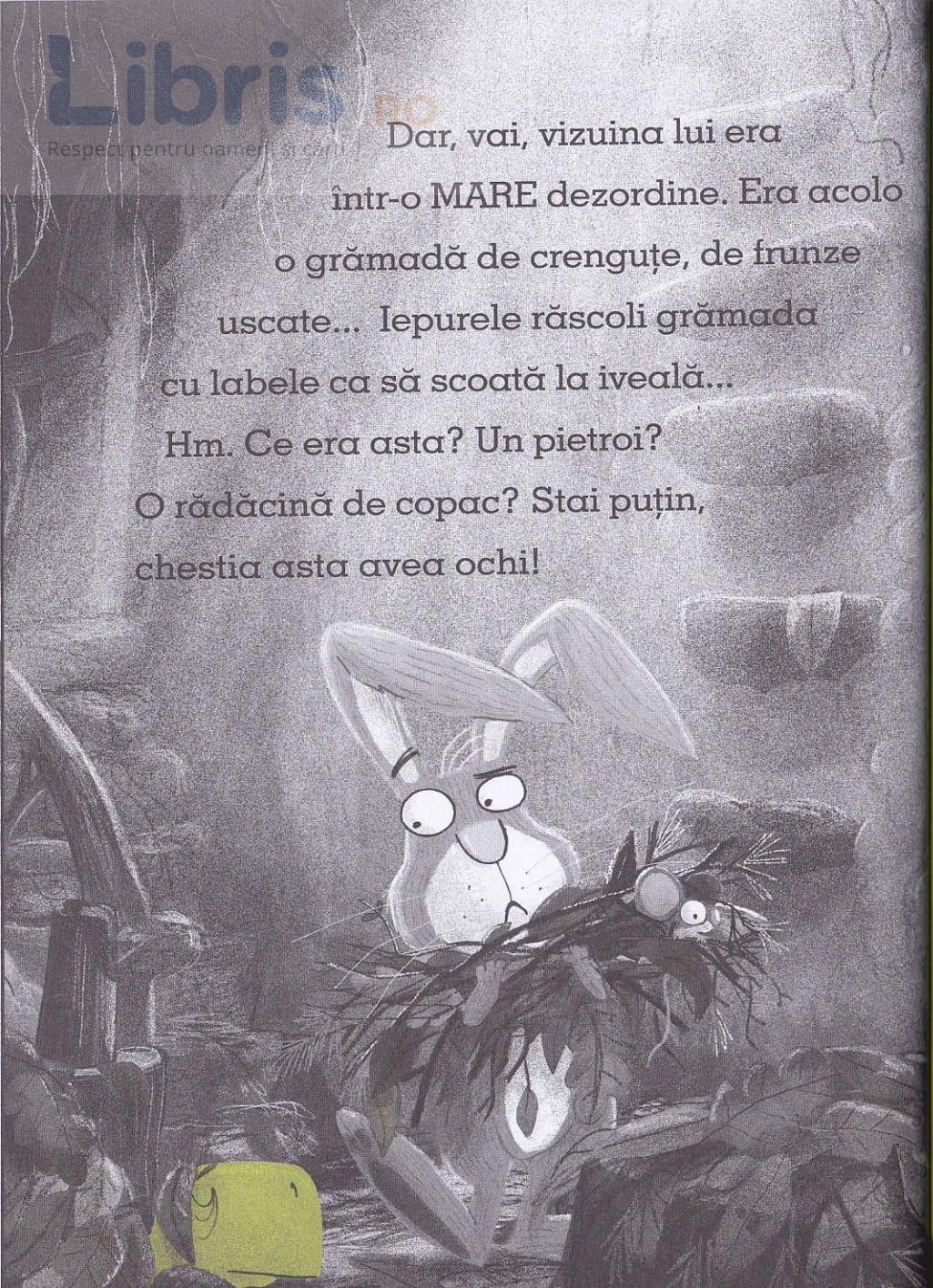
Iepurele coborî țopăind dealul mare al Ursoaicei, iar apoi urcă pe micul său deal.

Hm. Vizuina lui arăta cam murdară și neîngrijită după iarnă.

„Ar fi cazul să fac o curățenie de primăvară”, își spuse în gând Iepurele, sărind în vizuină.

Dar, vai, vizuina lui era
într-o MARE dezordine. Era acolo
o grămadă de crenguțe, de frunze
uscate... Iepurele răscoli grămadă
cu labele ca să scoată la iveală...
Hm. Ce era asta? Un pietroi?
O rădăcină de copac? Stai puțin,
chestia asta avea ochi!

– Aaah! urlă
el aşa de tare,
încât îl durură
urechile.

ŞARPE!

